

CONFERÈNCIA EXTRAORDINÀRIA D'UPV

Un pacte no tan fàcil

Eren poc més de les set de la vesprada quan el president de la taula, Ximo Urenya, donava a conèixer els resultats de la votació. Segons abans, l'expressiu somriure d'Empar Sàrnia, també asseguda a la taula, n'havia fet un fugaç avanç informatiu. Eren aquests: en favor de les resolucions de la ponència presentada per Josep Lluís Blasco («propacte»), 135 vots; en favor de la ponència presentada per Pepa Chesa («antipacte»), 116

Diumenge passat, a l'Escola de Magisteri de València, la Conferència extraordinària d'Unitat del Poble Valencià decidia, per un estret marge —19 vots— iniciar negociacions amb Izquierda Unida.

Fúlvia Nicolàs

temps, la UPV ha estat notícia. Tant per a la premsa que mai no s'havia preocupat de parlar-ne, com per als que no havien fet altra cosa que prendre-se-la en broma. No és casual: aquesta vegada s'ensumaven flaires de crisi. La intervenció d'alguns d'aquests mitjans, que no han menyspreat en casos determinats el judici de valor, la difamació o la deformació de la realitat, ha contribuït decisivament a la creació d'un clima de cris-

Representants d'un corrent i de l'altre.

vots; vots en blanc, 7; abstencions, 5. Total: 263, que és el nombre de delegats dels col·lectius d'Unitat del Poble Valencià que assistiren a la Conferència Extraordinària.

En tants per cent, la cosa quedava així: un 51,33 per cent, en favor d'establir negociacions amb d'altres forces polítiques (principalment Izquierda Unida) per tal de presentar una candidatura conjunta a les properes eleccions autonòmiques; un 44,10 per cent, en favor de la presentació d'Unitat del Poble Valencià com a opció independent, val a dir en solitari; i la resta, quasi un 5 per cent, sense definició. Cap aplaudiment no seguí a la lectura dels resultats, com havia demanat minuts abans la presidència de la taula. Els rostres dels assistents, tanmateix, expressaven millor que qualsevol aplaudiment els sentiments

de l'assemblea. Una assemblea fortament dividida, com havia fet palès el debat anterior, en posicions antagòniques.

El Saló d'Actes de l'Escola de Magisteri de València, on se celebrava la Conferència, era ple de gom a gom. Nombrosos militants, sense dret a vot, havien acompanyat els seus delegats, la major part dels quals procedien d'altres indrets del País Valencià. Hi havia, també, alguns curiosos i molts —si més no, molts més dels habituals— representants dels mitjans de comunicació: pràcticament tota la plantilla d'*El País*-Comunidad Valenciana, un parell de representants de *Levante*, Radio Nacional de España, Aitana, *Hoja del Lunes* i alguns més, tots vigilants les reaccions de militants i dirigents. I molta premsa. Aquesta vegada, i ben segur que ja per molt de

pació que tan sols començà a apaivagar-se —i sobretot formalment— dies abans de la Conferència extraordinària. Diumenge, el to de les intervencions fou, majoritàriament, pausat i respectuós. Així ho destacarien, després, personatges tan diversos com Josep Lluís Blasco, Pere Mayor o Vicent Álvarez, d'una banda, o Pepa Chesa, Rafa Company i Paca Sevilla, de l'altra. Malgrat les coincidències pel que fa a la cordialitat de la forma, però, ben cert és que els resultats de la Conferència extraordinària —amb l'aprovació de l'establiment de negociacions amb altres forces polítiques— han deixat la UPV en una situació ben difícil. La divisió interna, amb un marge mínim de diferència quantitativa entre tots dos sectors, continua vigent.

I ara què

Una volta aprovat, en la Conferència, l'establiment de negociacions amb Izquierda Unida i/o altres forces democràtiques, encara indeterminades, de cara a la presentació conjunta de candidatures a les eleccions autonòmiques, el primer repte de futur està servit. Si més no, tant els militants favorables al pacte com els que fins el passat diumenge es manifestaven disposats a treballar en contra, estan d'acord en el fet que les negociacions hauran de ser «ràpides, com més millor», que deia Blasco després de conèixer els resultats. «Ràpides, perquè s'acosten les eleccions i convé estar preparats». I no seran fàcils, com reconeixia, també, el mateix Blasco.

Les condicions innegociables sota les quals el pacte amb Izquierda Unida s'hauria de dur a terme, segons la resolució de la ponència aprovada en la Conferència, són: La UPV no entrarà a formar part d'Izquierda Unida, i les seues sigles figuraran al mateix nivell que les altres; les negociacions i el possible acord no suposen entrar en cap debat polític tendent a la unitat política de l'esquerra a nivell estatal ni del país; a les llistes electorals resultants del possible pacte, UPV ha d'obtenir els llocs amb les possibilitats d'eixir que proporcionalment li corresponen d'acord amb els resultats electorals aconseguits; els diputats de la Unitat que resulten elegits tindran, en la funció política parlamentària, plena autonomia de veu i de vot i estaran sotmesos només a les directrius polítiques d'UPV». Són punts innegociables del programa la necessitat de reforma de l'estatut, la recuperació dels símbols històrics i el tancament de la central nuclear de Cofrents. Finalment, i també segons

el text de la ponència de Blasco, les negociacions i el pacte resultant «afectaran tan sols les eleccions al Parlament valencià». Pel que fa a les municipals, «cada col·lectiu local és autònom per a decidir els seus pactes i les llistes».

Uns termes que per a Izquierda Unida —i especialment per al seu principal integrant, el PCE— resultaran sens dubte difícils d'admetre. Mario Caballero, portaveu d'Izquierda Unida, ho deixava ben palès en l'entrevista que concedí a EL TEMPS (vegeu el núm. 118), una entrevista que ha estat objecte de polèmica, per bé que no de cap rectificació per part de l'entrevistat. Per exemple, i segons Caballero, una condició indispensable per al Partit Comunista és «estar dins del mateix grup parlamentari, ha d'haver-hi un compromís de continuïtat per tal de fer una política unitària des del Parlament».

Altres entrebancs per a l'enteniement UPV-IU podrien ser, a banda la qüestió de les sigles —«tots els partits que integrem IU difuminem el nostre perfil i no sembla lògic que UPV no faça igual», deia Caballero— la presentació de candidatures conjuntes tan sols a les eleccions autonòmiques, i el fet que aquestes se celebraran, probablement, el mateix dia que les municipals i les eleccions al Parlament europeu. Resultaria curiós, com a mínim, el cas del militant que haja de fer campanya, simultàniament, per la UPV a les eleccions municipals del seu poble o ciutat, per UPV-IU a les autonòmiques i per UPV-Euskadiko Ezkerra-Esquerda Republicana de Catalunya-PSG/Esquerda Galega a les del Parlament europeu.

Sobretot, tenint en compte que la immensa majoria de les agrupacions locals d'UPV s'han pronunciat ja, en

el cas concret de les municipals, per presentar candidatures en solitari, independentment de qualsevol altra força política. Entre aquests, també hi ha alguns dels que s'han mostrat favorables al pacte en les autonòmiques.

Complicat, sens dubte. Els deu membres del nou Consell Polític que s'enquadren en la posició «antipacte» han anunciat ja que vetllaran per tal que les converses amb IU siguin el més «ràpides, públiques i transparents possible». Una vegada els representants d'UPV en les negociacions hagen aclarit amb IU els termes que farien possible el pacte —val a dir, les condicions— aquests haurien de ser aprovats per la militància del partit en una Assemblea de País. Aquesta és, si més no, la intenció de més d'un 30 per cent de la militància, xifra suficient per tal que la celebració d'aquesta assemblea siga obligatòria.

I ací podrien venir problemes grossos, perquè, segons les dades de què disposem, la tendència «antipacte», de forta implantació a les comarques, és majoritària a l'Assemblea de País, on la representació està basada en les coordinadores comarcals, cosa que dilueix el gran pes que la ciutat de València té en les Conferències.

Ara bé, si les converses amb IU no arribassen a fructificar —una possibilitat contemplada pels partidaris d'iniciar-les—, el cert és que la situació interna d'UPV assoliria de nou un fort grau de tensió. S'hauria revelat inútil, pel cap baix, el llarg període de debat que ha hegemonitzat durant els darrers mesos l'activitat política del partit, impeding la dedicació dels esforços a la tasca d'eixamplament i dinamització de les bases. Però no tan sols això. La major part dels membres del nou Consell Polític, destacats par-

EL LLIBRE DEL 10e ANIVERSARI

CRONOLOGIA I NOTES
JOSEP M. ESPINÀS
LLUÍS BONADA

190.- PESSETES

Tria cronològica dels fets més importants que, dia a dia, mes a mes i any a any, han estat notícia a les pàgines de l'AVUI.

EN
CARRER
POBLACIÓ
VULL REBRE LLIBRES DEL Xe ANIVERSARI

envieu un talo bancari per l'import dels llibres que vulgueu rebre més 110.- ptes. per cada llibre, en concepte de despeses de transmissió (190.- + 110.- = 300 ptes. cada llibre)
En venda a les nostres oficines de Consell de Cent. 425. 4t. pms.

tidaris del pacte, es trobarien de sobte en una situació políticament molt crua.

Pel que fa a l'assistència d'UPV en solitari a les autonòmiques, de tota manera, quedaria salvada perquè el nou consell polític ha assumit el compromís de preparar una campanya

mitjançant una llista oberta també el passat diumenge, poc després de la votació de les ponències. El procediment, com és habitual, fou el de triar divuit noms d'una llista oberta, entre els quals s'escolliren els vint-i-set que el formen. Com es lògic, la distribució dels nous integrants del Consell

Els altres nou membres del Consell Polític afins al sector «antipacte» són Joan Francesc Mira, de Castelló; Pepa Chesa, d'Oliva; Paca Sevilla, d'Altea; Rafael Company, de València; Vicent Sansano, d'Elx; Salvador Battaller, d'Alzira; Grimalt i Llorca, i Manuel Farizo, d'Ibi. Quasi tots, procedents de pobles i ciutats mitjanes del país; quasi tots, amb més dels 116 vots que havien donat suport, abans, la ponència que ells proposaven. En el sector majoritari del Consell Polític, encapçalat pel primer votat, Josep Lluís Blasco, de València, compta amb noms com Andreu Banyuls, de Gandia; Doro Balaguer, Ernest Garcia, Pere Beneyto, Pere Mayor, Vicent Àlvarez, Consol Castillo, Vicent Lerma, Gustau Munoz i Josep Duart, tots de València. Juntament amb Adolf Beltran, de Meliana; Ximo Sorolla, de Borriana; Toni Roderic, de Dénia; Brotons, Grau i Aureli Ferrando, de la resta del país.

No és tot, doncs, tan senzill com dir «negociació».

pròpia, preveient el possible fracàs de les negociacions. Resta per veure si la campanya «in extremis» que s'hauria de fer en aquest cas —anomenada per Vicent Àlvarez d'«urgència»— fora tan efectiva i organitzada com si hagués estat preparada, des del principi, amb la idea de presentar-se en solitari. Però no és cosa de fer el profeta. Tanmateix, i en amplis sectors contraris a la celebració d'aquests pactes, era patent el diumenge el convenciment que les converses podrien haver estat ja iniciades, i establits uns principis d'acord, amb anterioritat als resultats de la Conferència. És evident, però, que, siga quina siga la realitat, la possibilitat d'arribar a l'acord amb Izquierda Unida sembla més complicada del que s'havia dit en un principi.

Nou consell polític

La tasca de dur endavant les negociacions amb IU i altres forces democràtiques legítimes recaurà, precisament, sobre els vint-i-set membres del nou consell polític que fou escollit

Polític reflecteix prou fidelment les tendències majoritàries de la militància, si bé amb una certa distorsió. Distorsió referent, en aquest cas, al fet que entre els vint-i-set, hi ha disset persones posicionades en el sector «pactista» i tan sols deu «antipactistes». Atès que en la votació anterior tots dos sectors havien quedat molt més igualats —51,33 per cent i 44,10 per cent— la diferència podria explicar-se, en aquest cas, pel fet que els noms més coneguts (Blasco, Banyuls, Balaguer, Garcia, Àlvarez...) formaven part del sector «pactista», com la pràctica totalitat de l'«aparell» del partit.

Tanmateix, una dada significativa: Vicent Pitarch, de Castelló, un dels més destacats opositors al pacte amb IU, fou la segona persona més votada de la llista, després tan sols de Josep Lluís Blasco, que quedà en primer lloc, amb 161 vots. Pitarch aconseguí 152 vots, molts més —curiosament— que en la votació anterior n'havia aconseguit la ponència de Pepa Chesa, a la qual ell feia costat.

Plans de treball

La votació dels nous membres del Consell Polític fou precedida, en la vesprada del diumenge, per la presentació de dos plans de treball, proposat un per Vicent Àlvarez i l'altre per Pepa Chesa, que representaven dues visions del treball polític que UPV haurà de dur a terme en el futur, fins a les eleccions autonòmiques.

Els plans de treball, que no foren votats, exerciren, encara que no explícitament, com a «programes» dels candidats al Consell Polític de tots dos sectors. I les estratègies de treball que proposaven tots dos plans translluen clarament la profunda diferència de plantejaments entre els dos sectors, d'una manera tan òbvia com ho havien fet abans les dues ponències votades anteriorment. I és que la UPV no ha superat en aquesta Conferència —fóra desproporcionat esperar-ho— la clara diferència de criteris entre dos sectors, ben a prop del *fifty/fifty*.

No hi haurà, de moment, fugides ni abandonaments. Els més clars defensors de les posicions antipactistes ho deixaren, aquella mateixa vesprada, ben clar, mentre destacats representants de l'altre sector expressaven les esperances de mantenir el partit unit. Tanmateix, els esdeveniments decidiran.

No és tot, doncs, tan senzill com dir negociació. Caldrà esperar la voluntat d'Izquierda Unida i la confirmació de la militància nacionalista. El dilema, per tant, encara no és resolt. □